

Пригода з «Кобзарем»

Автор:

Панас Мирний

Пригода з «Кобзарем»

Панас Мирний

ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ #1

«Пригода з Кобзарем» Панаса Мирного – оповідання, присвячене темі сприйняття поезії Тараса Шевченка різними людьми***. Герої твору діляться на тих, хто захоплюється нею (пан, його донька, покоївка Марта) і тих, хто проявляє недоброзичливе ставлення (пані поміщиця та вихователі пансіону). Перу автора належать й інші твори, написані у жанрі малої прози, зокрема, «Палійка», «Серед степів» тощо.

Панас Мирний

ПРИГОДА З «КОБЗАРЕМ»

Це було ще за панщини.

Мені скінчилось тринадцять літ, а брат мій був на два роки молодший від мене. Нас у сім'ї тільки двойко й було. Ми жили ще дома, на хуторі, за п'ять верстов від города, хоч папа, а найбільше мама давно вже клопотались про те, щоб нас віддати до школи. Мене готували до інституту, а брата до корпусу, та тільки дожидали, поки братові вийде десять літ, щоб разом віддати; бо якби віддавати кожного з нас нарізно, то приходилося б держати при домі задля другого і гувернантку, і вчителя. А папа одно наказував мамі вести діло так, щоб менше було розходу.

Братові минуло десять літ весною, і все налагодилося так, щоб восени відвезти нас у губернію, а тут я візьми та й занедужай. Прикликали лікаря. Лікар подавився на мене та тільки головою покрутив.

– Погано, – каже, – коли б то вискочила!

Усе літо я хворіла, і тільки як почалися жнива – я вичуняла; та була така квола, що лікар не пораяв з осені віддавати мене до інституту, а передержати хоч зиму дома. Через це ми й zostалися ще на один рік на хуторі.

Поміж повітовим панством наша сім'я лічилася за людей середнього достатку. У папи було триста десятин землі та душ із сорок кріпаків, а в мами нічого не було, хоч вона була з дуже значного і багатого роду. Ходила чутка, що за нею обіцяно було дати маєток у тисячу десятин, та як вона не захотіла вийти заміж за того, за кого бажалося її батькові та матері, а пішла за нашого папу, та ще й неабияк, а утьоком, то за нею нічого й не дано.

Папу все повітове панство дуже поважало, лічило його за розумного чоловіка й кожен раз вибирало за повітового суддю. Як настане було пора виборів, то всі клопочуться, кого вибирати за маршала, чи за справника, або засідателя, бо ті, що займали ці посади, все чим-небудь не догодили виборцям, і ото їх намірялися скинути, а других настановити. Про одного нашого папу тільки казали, що ім кращого судді не треба, що ця посада задля нього навіки призначена. І скільки я не запам'ятаю, то він завжди був суддею, аж поки повітових суддів не скасовано.

Папа був низького зросту, натоптуваний, обличчя мав кругле, червоне, волос чорний, очі виразні, темно-карі: у них завжди жевріли якісь іскорки, немов він усміхався ними, жартував. З себе він був тихий, спокійний, обхідчастий, хоч на річ дуже гострий і правдивий, а тільки він завжди оздоблював її ласкавими словечками або пересипав смішними приказочками, так що кожний, слухаючи його ущипливу мову, ніколи не ображався.

Мама, навпаки, була білява, високого зросту, статна, з себе показна. Голову завжди несла якомсь високо, немов дивилась на всякого згори вниз. Як говорила, то завжди наростяг, і хоч річ її була ласкава, оже якась сувора, неприємна – холодом несло від її ласкавої речі.

Розмовляючи з ким-небудь, вона ніколи не забувала додати, що вона вчилась аж у столиці, в патріотичному інституті, де їх частенько наглядала сама цариця, та як їй добре жилося в покійного тата, дуже значного пана, у котрого за обід щодня сідало не менше як тридцять душ і була з своїх дворових ціла капела, що славилась на всю губернію.

– Як вони грали! Ох, як вони чудово грали! – зітхаючи, казала вона.

– Аж у мене й досі в вухах гуде! – насмішкувато перебивав її папа.

Мама призро кине на нього своїми сіро-зеленими очима й замовкне, а папа переведе розмову на близькі всім сучасні речі, і зразу всі весело загомонять.

Ми, малі діти, помічали, що ніхто нашої мами з повітових панів та паніів не любив. Хоч і часто вони забігали до нас на хутір – у свято з празником поздоровити, а в будень по ділу якому, та, як папи не застануть дома, побудуть хвилину-другу та мерщій, наче огню вхопивши, втікають назад; а як папа дома, то таки й геть-то посидять, чимало побалакають з ним.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купить: https://tn.knigapoisk.com/ru/mirniy_panas/prigoda-z-kobzareem

Текст предоставлен ООО «ИТ»

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию: [Купить](#)